

en streng Fortolkning, og maaste en Fortolkning, som afveg fra, hvad der idetmindste var hans Mening, at der laa i Lovens Ord. Det kan jeg ikke erkjende. Loven af 1873 giver kun de paagjældende Kommuner en Ret til med Ministeriets Samtykke at fastsætte Grændsen for Antallet af de Næringsbrug, som der i den nævnte Lov er Tale om, og som omhandles i Loven af 1857 § 58, men den giver heller ikke mere, og jeg kan ikke se, at det vilde være rigtigt, i Strid med vor Næringslovs Principer, at give Loven en saadan Udstrækning, at det skulde være Kommunalbestyrelserne tilladt at vælge mellem de Personer, som ansøgte om en saadan Næringsbevilling, og at det skulde være Kommunalbestyrelserne tilladt at stille Betingelser, som ellers ikke findes i Lovgivningens med Hensyn til Adkomsten til Grhvervelse. Jeg maa derfor fastholde, at det har været i Overensstemmelse med Loven af 1873, naar Ministeriet ikke har troet at kunne gaa ind paa, at der tillægges Kommunalbestyrelsen en saadan Bemyndigelse til ikke blot at vælge imellem dem, der ansøgte om eller forlangte Næringsbevis, men ogsaa til at stille Betingelser for Meddelelsen af et saadant. Derimod er jeg meget enig med det ærede Medlem i, at, ligesom det har været den paagjældende Lovgivnings Maal at kunne sætte en Grænse for Antallet af saadanne Næringsadkomster, hvis Udøvelse kunde medføre Fare for, at Samfundet kunde lide paa en eller anden Maade, saaledes vilde det, for at kunne opnaa Hensigten i fuldt Maal, være af væsentlig Interesse, om man kunde føre Tilsyn med og tage nærmere Bestemmelse om, hvem der kan være egnet til at faae en saadan Begunstigelse, idet jo nemlig det Berørligende og Sikkerde ikke blot ligger i Antallet, men ogsaa, og ikke mindre maaste, i Hensynet til, hvem et saadant Næringsbevis bliver tildeelt. Der er en meget stor Forskjel paa, om et Næringsbevis tildeles en bekendt, hæderlig Mand, der vil udøve Næringen med Orden og paa en ikke foruroligende Maade, eller, om det gives til en Person, om hvem man iforveien veed, at han vil gjøre Stebet til en Kneipe, som man siger, af den værste Art med Alti, hvad det fører med sig. Jeg er altsaa i Principet enig med det ærede Medlem, og jeg vil ogsaa indrømme ham Rigtigheden af de Bemærkninger, han gjorde med Hensyn til Forskjellen paa Gjæstgiverier og Vertshushold i Henseende til Bestemmelsen af, hvormange der skal være, men det forekommer mig, at naar man vil raade Bod paa dette Forhold, har man jo en Anvisning dertil i vor bestaaende Næringslov. Jeg vilde ikke finde det heldigt, om man vilde paa dette Punkt give Bestemmelser, som vare afvigende fra Lovgivningens øvrige Bestemmelser, om man f. Ex. oprettede en ny Bevillingsmyndighed. Den simpleste og letteste Maade, hvorpaa man kunde komme ud over det Spørgsmaal, forekommer det mig vilde være, at

man overlod Regjeringen den Bevillingsmyndighed, den har overfor Landet i disse Anliggender; dermed vilde Sagen være afgjort, forekommer det mig, paa den naturligeste Maade. Der er jo ikke Tvivl om, at Regjeringen meget vanskelig og næsten aldrig vil meddele slige Bevillinger i større Antal, end den paagjældende Kommune anser for at være heldigt, og der kan eller bør heller ikke være nogen Tvivl om, at Regjeringen ikke vil meddele Næringsbevis til en Person, som de paagjældende Autoriteter mene ikke bør have det. Dersom man altsaa vilde udstrække til Kjøbstæderne Lovgivningens Bestemmelser for Landet om, at det er Regjeringen, der meddeler Bevilling til de i Næringslovens § 58 og § 59 betegnede Næringsbrug, forekommer det mig, at det vilde være den simpleste og naturligeste Maade at raade Bod paa de Vansteligheder, som nu ere tilstede, for at sikre sig, at de gjældende Næringsbrug komme i Hænder, som man har nogen Sikkerhed for ikke ville misbruge dem, og ogsaa faae den Begrænsning, som kan være ønskelig ligeoverfor Hensynet til den offentlige Moral. Det skal jeg henstille til det høie Thing's Overveielse, idet jeg iøvrigt — ogsaa i Overensstemmelse med det ærede Medlem — skal med Hensyn til det Spørgsmaal, om det var ønskeligt, at der i et Par fremkommer to Lovforslag om Forandringer i Loven af 1873, udtale, at det jo vistnok ikke vil være nogen vanskelig Sag, naar det andet Forslag fra Folkethinget kommer herind, da at samle Bestemmelserne i de to Lovforslag i eet.

Krieger: Da den høitærede Minister har antydet sin Beredvillighed til at gennemføre den Ranke, som det ærede Medlem udtalte, nemlig at samle de to Lovforslag, som hvert for sig indeholder Tillæg til Lov af 23de Mai 1873, tør jeg haabe, at han heller ikke vil have Noget imod, at der ved samme Leilighed ses lidt paa Titlerne. De ere nemlig forskjellige. Det Lovforslag, der nu ligger for, kaldes: „Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 73 af 23de Mai 1873“, hvorefter imod det andet, saaledes som jeg tror, vi pleie at sætte, kaldes: „Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 29de December 1857 angaaende Haandværks- og Fabrikdrift og Lov af 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven“. Maaste begge Titler kunne fortjene lidt Østersyn. Sætter man Pris paa det, har jeg slet ikke Noget imod, at denne Hensigtning til Numret bliver anvendt, men saa tror jeg, den vil kunne anbringes i en Parenthese, dog saaledes, at selve Indholdet af Loven bliver antydet i Overkriften.

Indenrigsministeren (Skel): Jeg skal naturligvis ikke have det Mindste imod, at denne Hensigtning tages tilfulde, hvilket jo let vil kunne ske i det Udvalg, som jeg formoder bliver nedsat, og ogsaa uden Udvalg. Jeg finder det ogsaa